

Forfatter: Stuckenberg, Viggo

Titel: Udrag fra I GENNEMBRUD

Citation: Stuckenberg, Viggo: "Samlede Værker", i Stuckenberg, Viggo: *Samlede Værker*, 1910-11, s. 103. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
<https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-stuckenberg01-shoot-idm140680123101440/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Værker

Og saa gav han tabt og lod dem blive, blive om Emma. Deres Tur over Fællede og deres Kyssen i Dagligstuen tog han frem igen og igen. Saadan maatte han have hende, have hende altid; ind til sig, med Armen om hende. Han svejede og svingede og var intet, stod hun ikke hos ham. Som han laa her, var han lam. Hun ejede hans Kræfter. Og Tankerne, han sled med, var i hendes Vold.

Se hende maatte han, se hende Dag efter Dag, alle Timer igennem. Han gik til Bunds, blev hun ikke om ham. Han havde kastet sig i Armene paa hende, for at hun skulde hjælpe ham frem paa den brede, lyse Vej, de andre gik. I hende havde han alt det samlet, de andre sankede spredt over Verden.

Hun maatte blive hos ham. —

Men Emma blev ikke.

Næste Morgen rejste hun.

Jørgen stod ude paa Perronen og saa Toget køre bort. Emma havde Hovedet ud af Vinduet og nikkede og viftede. Men lidt udenfor Glashallen svingede Sporet, og han kunde ikke se hende længer. Han stod og stirrede paa den nøgne Bagside af Pakvognen, der sluttede Toget og blev mindre, som Toget fjærned sig.

Saa gik han ind igennem Ventesalen. Den stod ham saa forrivelende tom. De havde siddet sammen i Sofaen henne under Vinduet. Nu laa Dagslyset fra de store Ruder saa koldt ind over den tomme Sofa. Ikke en eneste Skikkelse tegnede sig mod Lyset.

Og ude i Forhallen, og paa Gaden og hjemme i Stuerne. Alle Vegne gik han hvileløs om og saa for sig hendes Ansigt, der havde staaet saa mildt, da Toget slap ud af Perronmærket, ud i Dagen; og efter hendes Ansigt Pakvognens nøgne Bagside.

Indtil han faldt i Staver og sad sløv og stirrede hen for sig, saa ensom, saa evneløs og saa aldeles til intet.